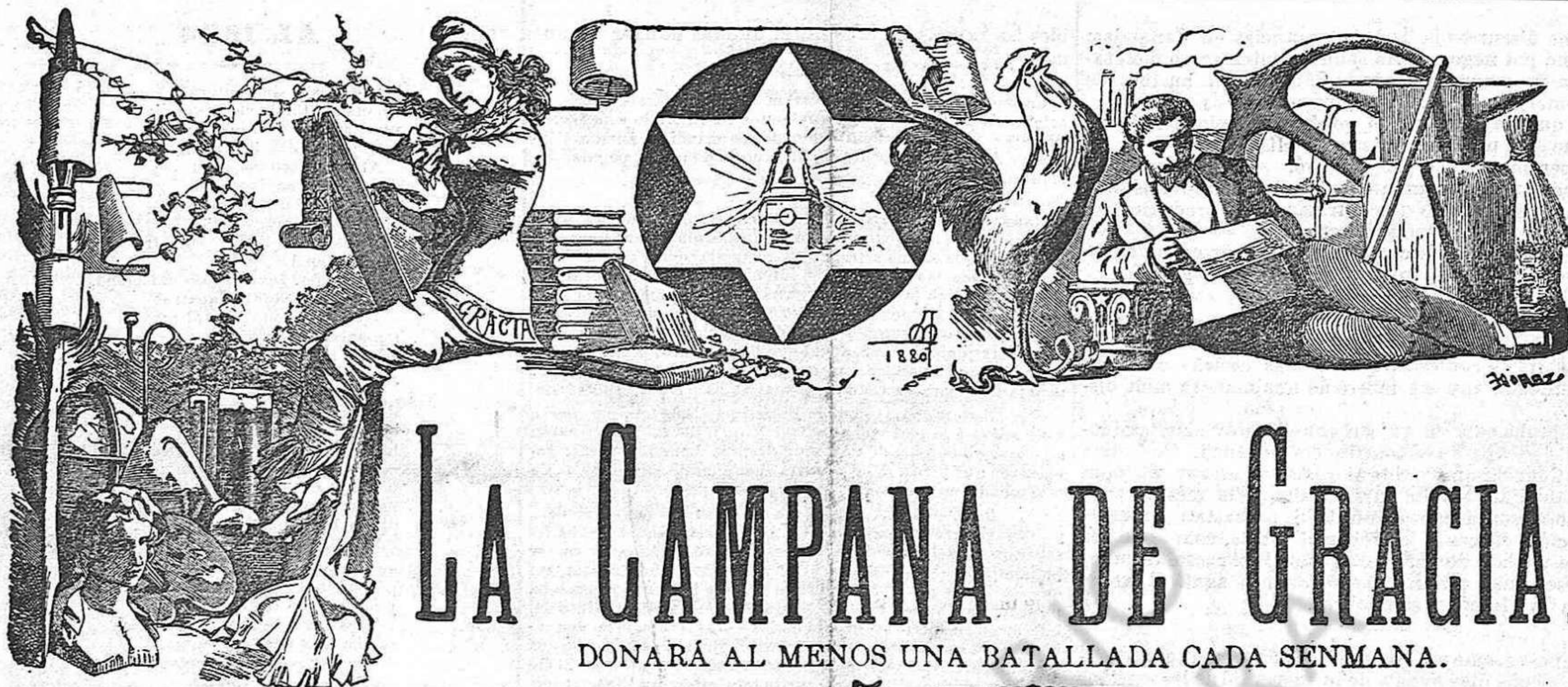

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
Números atassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico 2.- Estranger, 2'50.

LA SENMANA DE NADAL

La senmana mes típica del any, l'única, durant la qual l'alborotada Espanya's converteix en una bassa d'oli.

Cessen totes las barallas. Las acaloradas discussions del Congrés paran en sech. A l'ardor de la lluyta succeixen la pau y la tranquil·litat.

De aquest periodo de sossego se'n diu: «La tregua del pavo.»

¿Han vist may la reproducció gràfica del Portal de Betlém? En quadros, estampas y fins en los pessebres, damunt del estable ahont va neixer lo nen Jesús, hi figura sempre un àngel rodejat de núvols y sostenint ab las dos mans una cinta ab lo següent lema: «GLORIA A DEU EN LAS ALTURAS: PAU EN LA TERRA ENTRE LOS HOMES DE BONA VOLUNTAT.»

Aquí tenen perfectament sintetizada la indole y la naturalesa de la senmana de Nadal.

Pero s'ha de reconeixer que 'ls homes de bona ó mala voluntat fan la pau no perque l'àngel ho digui; la fan únicament perque 'l gall ho exigeix. De manera, qu' en los nostres temps positivistas lo volàtil celestial de figura angélica, hauria de substituirse en las estampas, quadros y pessebres per un altre volàtil en forma de gall-d'indi, símbol suculent de las aspiracions de la societat moderna, y sobre tot de la societat espanyola.

Pero avants de que 'l gall apetitós ocupi 'l seu lloch d'honor en la greixonera reunint al seu entorn a tota la familia disposada a arreglarli 'ls comptes, tenim tots los anys a Espanya un altre succés, destinat a distreure l'atenció del públic de totes las preocupacions polítiques y no polítiques.

Aquest succés es la rifa de Nadal. En cap altre país del mon se dona com aquí l'exemple de que 'ls governs abusin de la credulitat del poble que administran dedicantse a fomentar lo vici funest del joch.

La moral lo condemna; las lleys lo prohibeixen; y no obstant lo govern lo converteix en una explotació desenfrenada.

Desde 'l dia que publica 'ls prospectes de la gran rifa y comensa a instal·lar los consabuts bitllets en los aparadors de las administracions de Loterías, fins al moment de donar voltas al bombo dels números per extreure 'ls que han de resultar favorescuts, una especie de borratxera se'n puja al cervell de tots los espanyols. Qui no pot comprar un bitllet enter, adquireix un décim; qui no pot arribar a un décim, se contenta ab una petita participació. Desde 'ls llusos mes grossos, als xanguets mes insignificants, cauhen tots los peixos en las espessas mallas de las xarxas dels pescadors oficials.

Y aquí que tenim associacions de pares de familia disposadas a denunciar y perseguir las menors infrac-

cions al códich de la moral y de las bonas costums, no s'ha format encare una associació composta de personas dotadas de bon sentit, pera posar en evidencia 'ls perniciosos efectes de la rifa y demostrar sos ruinosos resultats, ja que 'l banquer no's contenta ab menos que ab reservarse la tercera part de las sumas inmensas que s'atravessen, limpia de polvo y paja.

La ilusió de treure la grossa, la idea de adormirse pobre y despertar-se millionari avassalla tots los esperits.

—Un ó altre l'ha de treure—diu el jugador.—¿Qui sab si seré jo!...

Y vinga forjarse quimeras y somnis de color de rosa.

—Quan l'ha cobrada, enviaré la feyna a passeig: compraré fincas y valors; viuré de renda: al istiu me'n aniré a gastarlos als balnearis de moda: seré rich, y com no'm vindrá may de un miler de duros, está clar, me tindrà tothom per un personatge.

Centenars de milers de cervells, al compás que va acostantse la fetxa de l'extracció, ho olvidan tot, pera pensar únicament ab los resultats de la rifa y ab las gangas que 'l treure la grossa ha de reportarlos.

No's fan càrrech de lo que representan 54.000 números qu'entran en sort. No saben que si en las llistas, en lloch de figurarhi 'ls que resultan favorescuts, hi deguessen constar los que no trenhen res, aquests números desgraciats omplirian, no uns quants plechs de paper, sino un abuitat volum.

En la ilusió óptica que produheixen las xifras, en las combinacions cabalísticas a que cada una d'ellas se presta, y sobre tot en la falta de costum pera fer-se càrrech del valor de un número entre tants mils, está basat l'èxit de la loteria nacional, en un país com el nostre imprevisor per naturalesa y propens als desbordaments de la fantasia.

Es molt bonich: lo mateix govern que devora la riquesa pública, empobrint al país, se dedica a ilusionarlo. Ell se queda ab los millors talls, y deixa que 'l poble's consoli somiant truytas.

Lo desencant de la rifa cada any se renova; pero fins los mes desesperats, los mes ambiciosos, aquells que no han tingut inconvenient en jugar-se lo que tenian y lo que no tenian, lluny de arrancarse 'ls cabells del cap, se consolan fàcilment.

Prompte's convencen de que totes aquelles il·lusions hermosas que acariciavan no tenian base, y de que no val la pena de incomodarse.

Lo que importa es anarse'n a lo positiu, que ja ho diu lo refran: «A las penas, punyaladas y bons tragos de ví bo.»

Ja que no s'ha pogut treure la rifa, procuris a lo menos treure 'l ventre de mal any. La ciutat bull de animació: han arribat exèrcits de volàtils, cargaments de vitual·las. Los carnicers no's entenen de feyna; los gallineros tampoch. La fira de comestibles s'instala per tot arreu. La vista dels mercats embafa. Los aparadors de las confiterias apareixen atestats de lle-

minaduras y ampollas de vins exquisits. Per tot arreu las tentacions de la gula atrauen als transeunts.

En semblant dia 'l poble cristià interpreta a la seva manera 'l misteri religiós, que explican los Evangelis ab la fórmula *Lo verb se feu carn*.

—¿De manera que's feu carn?—se diu tothom.—Donchs a menjar, que aixís se guanya 'l cel...

Lo cel ó u a indigestió. Una indigestió ó l'olvit de las miserias de la vida, de las desilusions de la rifa, de las explotacions del govern, de las audacias del caciquisme, de la convicció profunda de qu' es Espanya l'últim poble de Europa, un poble que's contenta menjant un dia a l'any, y que permet que durant los 364 restants se'l menjin a n'ell de viu en viu.

Pero tot está perfectament escalonat.

Després de la rifa, Nadal.

Després de Nadal, los Sants Ignocents.

Y pels Ignocents, al poble espanyol li penjan la gran llufa, y ja no se'l ha de treure mes.

Ab la llufa acaba la tregua del pavo.

P. K.

PENAS lo governador interisenyor Comas y Masferrer, vá donar ordre de tancar l'Associació de Catòlics, plantell dels baladrers que van promoure a la iglesia del Pi la gran saragata del sigle, tot desseguida 'l bisbe Catalá vá bellugarse, fins a conseguir la revocació de aquella ordre.

Y ho vá conseguir sense dificultat... perque vaja, en los temps que avuy correm y tractantse del bisbe Catalá quin progresista li nega 'l foch per encendre 'l cigarret?

Per lo demés, massa que ho sabém, perque ho estém veyent cada dia.

Aquí 'ls únics circuls que's manan tancar son los dels obrers, encare que no sigan anarquistas ni molt menos. Basta que s'empenyin en voler millorar la seva sort, pera ser considerats fora de la llei que reconeix y sanciona 'ls drets democràtics.

Ja hem convingut en que la democràcia única-ment s'ha establert perque la disfrutin los seus enemics més implacables.

Y aixó durará fins que 'l poble's resolgui a fer un punt dels seus: ó votant... ó brincant.

Mentres permanesqui apàtic com ara, no tindrà pas altre remey que carregar ab los neulers.

La senmana próxima publicarem número extraordinari de

LA CAMPANA DE GRACIA

Númerc de l'entrada del any nou—3 planas de ilustració y text—Preu 10 céntims lo número.

AL 1894

Bons discursos ja 'ls ha pronunciat en Canalejas: això no pot negarse. Ha sabut esquivarse ab molt salero la mosca vironera de 'n Cánovas y 'l burinot de 'n Romero Robledo. Però ¿qué tenim fins aquí?

Lo que tinga talent, lo que parli ab eloquència farà 'que siga un bon ministre de Hisenda?

Esperem veureho per jutjarho.

Y cas que vulga mantenir los seus compromisos, y en especial los que te contrets ab los productors ¿l home del tupé li deixarà fer?

Moltas vegadas la corretja de una cartera ministerial serveix per escanyar al ministre mes pintat.

En Pidal será si vostés volen, un gran monárquich, disposat a fer per las institucions los majors sacrificis; pero s' ha de confessar que 'ls seus casichs d' Asturias entenen aquests debers de una manera molt distinta.

La proba está en qu' en aquella provincia, casi tothom s' escapa de la contribució de sanch. Per mica de influencia que 's tingui qualsevol minyó alt com un Sant Pau, resulta curt de talla, y 'ls més forts y sanitosos son declarats inútils. Si no bastan aquestas exencions fisicas se 'n troban d' altrás, com la de ser fill de viuda o de pare sexagenari incapassos de mantenir-se. Quan arriba 'l cas de anar a agafá 'l xopo, hasta 'ls hisendats son pobres.

Aquest assumpto escandalós s' ha tractat en lo Congrés, pochos dias avants de la suspensió de las sessions sense que 'l Sr. Pidal se prengué la molestia de rompre una llansa en favor dels seus amichs de Asturias.

Y això que hauria pogut dir:

—¿Per qué 'ls asturians de la meua colla han de anar a servir al rey? ¿No 'l serveixo jo, per ventura, cada vegada qu' en Cánovas me confia una cartera?

Es inútil que li posin multas: lo curandero de Ripolllet conegut per Tamborella, continúa dedicantse al seu lucratiu negoci.

Jo ja ho veig: ¿perque tenen que incomodar-lo?

¿Per ventura, no tenim establert a Espanya ja fa temps, lo torn dels curanderos de la política?

Salmerón ha visitat últimament las ciutats de Castelló de la Plana y Valencia, sent rebut ab gran entusiasme. En una y altra ciutat pronunciá admirables discursos, en abono de realisar la unió republicana, a fi de fundar una República nacional, que no siga patrimoni de un sol partit, sino qu' estiga al servey de tota la nació.

La idea de la unió cada dia arrela mes en la conciencia de la gran massa republicana y pera que siga un fet sols falta que 'ls prohoms l' acceptin sincerament. Lo dia que desapareguin las jefaturas uni-personals, l' unió será un fet, y 'l triomfo de la República s' imposará al poble espanyol, com l' única solució digna y salvadora.

Una noticia:

Un tal Manuel E. Delgado ha ingressat al penal de Granada, ahont ha comensat a cumplir *veixanta anys* de presó que li han imposat los tribunals de justicia.

Vostés, preguntaran sens dupte, si 'l tal Delgado es un facinerós, un bandoler, un assessor, un incendiari, un disparador de bombas de dinamita... Res de això: lo Sr. Delgado es un periodista y 'ls horribles delictes que li han valgut *veixanta anys* de reclusió va cometre'ls ab la ploma als dits, desde las columnas del periódich *El Ideal*.

Es precis ferho aixís present, porque ningú puga negar qu' en l' actualitat disfrutem a Espanya de la més omnimoda llibertat de imprenta.

La grossa ha caygut a Burgos; pero 'l burgalesos no se 'n han pogut aprofitar, porque l' adquisidor del bitllet signé un libreret de l' Habana, que durant lo mes de agost se trobava en aquella ciutat.

De manera que 'ls tres milions de pessetas se 'n han anat a Cuba, passant per Burgos.

Ara, si 'l Sr. Abarzuza signés un ministre de una mica de rispa, podria desentendre del problema de las reformas que tants mals-de-cap li produheix, dihent:

—¿Qué més volen els cubans!... ¿Per ventura no 'ls hi hém enviat la grossa?

Un periodista gaditá va dirigir cárrechs gravíssims al bisbe de aquella diócesis, per *retenir ilegalment un legat de doscents mil duros*.

¿Vostés creuran qu' en vista de la gravetat de la denuncia, al bisbe de Cádiz van cridar-lo a comptes?

Donchs, no, senyors: qui va pagar la *patena* no signé sino 'l periodista, que a horas d' ara se troba prés y empaperat ab totas las reglas del enjuiciament criminal.

Y donchs qué 's figuravan!

En materia de lidia, avuy, que vivim, segons dihen, en plena llibertat de imprenta, son menos temi-

bles las banyas de un Miura, que las punxas de una mitra.

La senmana próxima publicarem número extraordinari, en celebració de l' entrada del any nou. Contém ab lo concurs de literats y artistas distingits pera donar al indicat número l' interés y l' amenitat que devem als lectors de nostre popular semanari.

CARTAS DE FORA.—*Arenys de Mar*.—Hem tingut un frare predicador que fins quan predica demostra que te una gana que l' alsa, porque es una especialitat en menjarse las lletras y fins las silabas de las paraulas que intenta pronunciar. En cambi lo que no diu ab la boca ho diu ab las mans, pegant cada manotada a la brana del cubell mistich, que hi ha verdader perill d' estarse a sota, tant mes, quan de la barba se li despen una verdadera pluja de rapé, que 'l que l' arreplega, ja está servit: no fá mes qu' estornudar. A uns predicadors de aquest calibre, avants de pujar a la trona, tant mateix haurian d' espolsarlos.

* * * *Tortosa*.—Lo dia de la Purissima, 'ls devots que anaren a oír missa a la parroquia de Sant Miquel de la Cava, varen quedar-se ab un pam de nas, puig després de molt esperar, sapigueren que 'l rector se 'n havia anat a collir las olivas. «En este mundo embustero—lo primero, es lo primero».

* * * *Rubi*.—També aquí s' ha celebrat un novenari de... propaganda reaccionaria, confiat a un jesuítia 'l qual ens ha fet saber que aquell que no participa de la fé católica es un ser indigne, de costums depravados y fill de Satanás, consignant que 'ls llibres y periódichs de que 's valen los lliure-pensadors, protestants y demás impiós liberals están escrits ab tinta del infern.—Tan enterat com está de las cosas infernals no deu saber aquest predicador que de aquí va fugir un ensotanat ab una noya de 18 anys, com deu ignorar també que aquí hi ha 21 individus molt católichs, processats tots ells y en llibertat mediant 400 duros de fiança com a pressuntors firmants de aquella célebre acta falsa de 'n Sedó. Y per ignorarho tot, ignorar deu que qui mereix correcció son els seus, per ser molts los que portan la camisa bruta.—Per fi de festa 'l passat diumenje la gent clerical aná en professó a benehir l' escorxador nou. Aixís son ells: beneheixen a las bestias y fulminan llamps y centellas contra las personas. Ben mirada la cosa, cada hu té l' obligació de amparar al seus.

* * * *Vilanova y Geltrú*.—No es mala gresca la que vá armar-se l' altre dia, al davant de l' iglesia. Ja feya temps que 'l rector desitjós de complaure a una beata rica, volia destituir al campaner, culpable sols de haver-se casat ab una noya honrada filla de una tabernera. Lo campaner se resistia a tornar las claus, veyentse apoyat per l' immensa majoria de la població, en tant que fins las beatas estavan divididas en dos bandos, arribant molts cops a punt de barallarse y convertir la casa de Deu en una pescateria.—Per últim lo tal rector vá valerse del jutje y cambiats los panys del campanar va ferse amo de las campanas.—Pero un gran número de vehins se reuniren en la plassa del campanar, y l' home negre no gosava a sortir, fins que hi comparegueren algunas parellas de civils. Llavors tothom lo va veure ab las claus noves a la mà y mes vermell que un perdigot, sent saludat ab una xiflada mes tremenda que la mes grossa que haja pogut tenir may en Cánovas.

* * * *Rectificació*.—L' última carta de aquesta secció corresponent al número anterior, figurava escrita a *Cervelló*, sent aixís que devia dir *Cornellá*, desde ahont ens signé expedida: 'Ns apressurém a rectificar aquesta errada de caixa.

A PORTUGAL

Lo que passa a Portugal, els espanyols no 'ns en cuydem gayre, puig en realitat prou mals-de-cap, tenim a casa nostra, porque 'ns decidim a ficarnos a la dels altres.

Y no obstant a Portugal la cosa está que crema.

Ja fa algun temps que la corona dispensa la seva confiança a un partit reaccionari, conculcador sistemátich de las públicas llibertats, engendrantse una situació de forsa, la més propicia per alentar las aspiracions reivindicadoras del poble.

A copia d' arbitrarietats, los esperits s' han anat enardint per graus, y avuy davant del poder, y en actitud hostil, alsa 'l front y guanya cada dia nous prosélits una gran coalició nacional formada per tots los partits que aspiran a la implantació del régimen democrátich, desde 'ls progressistas fins als socialistas.

A cada punt se celebran *meetings* ardorosos en las principals ciutats del país, y a la ven entusiasta dels oradors, l' esperit públic se uneix y 's concentra poderós, irresistible.

No son sols los republicans los que mes alta fan sentir la seva ven: l' antic partit progressista, a pesar dels seus antecedents monárquichs, ha tirat resoltament la capa al toro.

Un periódich de molta significació y que fins ara havia sigut monárquich, publicava l' següent párrafo:

«Si la legalitat y las llibertats públicas no son restituidas a la seva antiga puresa, si la forsa del Palau y la intriga de las camarillas sufocan las reclamacions populars, la *missió del partit progressista haurá terminat dintre del régimen absolut que inaugurin a Portugal lo monarca y 'l seu govern*».

En lo mateix sentit y encare mes acentuadament s' expressá 'l diputat monárquich Sr. Alpoim en lo *meeting* de Oporto.

Demana que s' enarbolés per tots una sola bandera: la bandera democrática, la bandera de la patria «que no deu confondre's—digne—ab l' estandart real.—Demana además, la unió de tots los liberals «fossen las que fossen las conseqüencies de la lluyta».

Las conseqüencies de la lluyta serán las que 'l poble vulga. Las dinastias passan; sols los pobles subsisteixen. Y sent lo seu patrimoni la llibertat y la democracia, ningú mes interessat qu' ells en defensarlo y sostenirlo.

De totas maneres, los espanyols no hauriam de perdre de vista los successos de Portugal. Lo sol de la República, lo mateix pot sortir per Llevant que per Ponent.

J.

¡Adéu, any desventurat!
No ets del tot mort, fins aquí;
pero ja ho podem ben di:
¡que Deu t' haji ben perdonat!

Al caure, ten per segú
sense por d' equivocarte,
que ningú té d' anyorarte
ni t' ha de plorar ningú.

No es gayre piados combatre
als moribundos, però,
¿qué has fet? ¿qué 'ns has dat de bó,
pervers any Noranta quatre?

¿De quin modo has aplicat
ton universal poder?
Mira 'l teu *debe* y *haber*,
y parla ab sinceritat.

En la part de fets laudables,
los fulls ni han sigut tocats,
en la de calamitats
hi ha assientos innumerables.

Per practica 'l bé, ni un mot;
pel mal, has llaurat per tres:
per salvarnos no ha fet res;
per malmetrems, ho has fet tot.

Casi bé sembla talment
que has vingut aquí tant sols
per ompli 'l mon de bunyols
y mortifica a la gent.

Tres cents *veixanta cinch* dias
ens has dut a las palpentas,
fentnos aguantar tres-centas
veixanta cinch tropelias.

Ni una sola sensació
deleitosa y memorable,
ni un sol moment agradable
de pura satisfacció.

Disputas ab el vehi,
trompadas sense pará,
canonadas per allá
garrotadas per aquí...

Los elements desbocats
desbarrant a dret y a tort,
sense altre plan ni altre nort
que cometre atrocitats.

A la dreta tochs de guerra
y amenassas repetidas;
a la esquerra sacudidas
que fan tremolar la terra.

Per amunt grans picardias
a las quals no 's posa coto;
per avall un terremoto
cada tres ó quatre dias.

Per tot 'l un sobre del *atre*,
per tot temor é inquietut...
¡Vet aquí lo que 'ns has dut,
funest any Noranta quatre!

Per xó avuy que 'l fossar s' obra
als teus peus, ho celebrém,
perque ben clar compreném
que 'ns treyém un mort de sobre.

Mort terrible, mort fatal
que 'ns ha xuclat la carn flaca,
ens ha escurat la butxaca
y no 'ns ha fet sino mal.

Sense volguer fer l' article
dels anys que van a venir,
de tú ab justicia 's pot dir
qu' ets lo desdoro del sigle.

¡Vés depressa! Acaba prompte
la corda que t' deu quedar
y procura no augmentar
de tas hassanyas lo compte.

Sols dos dias d' existencia.
te restan: lo temps justet
per preparar-te 'l paquet
y fé un xich de penitencia.

¡Adéu, any desventurat!
Ta vida per fi 's consum:
per nosaltres ¡la del fum! ...
¡Deu t' haji ben perdonat!

C. GOMA

IGNOCENTS

ORA dels llims, ahont diu que no hi ha
altra cosa, la terra ahont abundan
més los ignocents es Espanya.

Durant la senmana anterior, no hi
havia ciutadá espanyol que no pensés
deu vegadas al dia ab la mateixa cosa:

—¡Veyám si aquest any me tocará
la primera a mi!... Si acás trech...—

Y aquí comensava a fer distribu-
cions imaginarias, y a considerar la
cara que faria fulano quan lo vejés
en carretel-la descuberta y sombrero
de copalta, y lo que diria sutano quan

sapigués que s' havia comprat una casa al passeig de Gracia...
Ha vingut lo sorteig, han surtit las llistas... y d' aquelles
bocas que no més tenian paraulas d' esperansa, no se 'n sent
altra cosa que lamentacions y vituperis contra la rifa y 'ls ton-
tos que hi confian.

¡Santa ignocencia!... D' aquí dotze mesos, los mateixos que
ara s' exclaman tornarán a engrescarse altra vegada ab l' idea
de la grossa: tornarán a enredarse ab las mateixas fantasias;
tornarán a no treure... y tornarán a malehir de la rifa, hasta 'l
Nadal del any següent.

De tant en tant la nació s' adona de que la cosa pública no
marxa, y 's posa a murmurar d' una manera més ó menos rui-
dosa.

—¡Aixó no pot anar!... Aquest govern ens porta a la ruina; aquest govern es aixó, y alló, y lo altre...

L'endemà d'aquestes exclamacions, per fas ó per nefas hi ha crissis; surt un ministre que no es gayre bo, n'entra un altre qu'encara es més dolent, y 'l país, l'ensant un esbufech de satisfacció, murmura:

—¡Gracias á Deu!... Al últim surtiré de penas; aquest ministre que ha entrat diu que 's compromet a normalisar la situació y a salvar l'hisenda.

Y aquell ministre no 's compromet ni pensa en res mes que en veure si pot aguantarse forsa dias á la poltrona y en assegurar-se de que quan caygui cobrarà trenta mil rals de cessantia al any, per temps que visqui.

Naturalment; la marxa del país, seguint per aquests derroters, no millora: la nació torna a exclamar-se, 's repeteix la crissis, entra un ministre nou, rebotan las esperansas de la gent cándida, y aixís se va passant la vida y pagant las contribucions, y aixís se va entretenant al poble y augmentant la llista dels senyors que cobren trenta mil rals al any de cessantia.

Hi ha innocents que confien en que 'l diputat A ó 'l diputat B farán tal ó qual cosa tan aviat com siguin á Madrid.

Pero 'ls diputats arriban á la Cort y de lo que menos se recordan es de cumplir ab los compromisos que van contreure.

Los seus electors s' incomoden y juran y perjuran que alló no 'ls succehirá may més, porque un'altra vegada que hi haja eleccions...

Y un'altra vegada que hi ha eleccions, incorren en la mateixa candidés y votan á un senyor que 'ls promet que aquelles picardias ell no las farà, y quan es elegit fa lo mateix que 'l seu antecessor... y aixís va seguint y desenvolupantse la gran innocencia.

Vé la renovació dels ajuntaments, y una colla de personas honradíssimas se prestan á fer de concejals y á abandonar los seus interessos particulars, pera cuydarse exclusivament dels del públich, y 'l cos electoral s' ho creu y ab tota la innocencia del que no mes ha sigut enganyat cent ó doscentas vegades, va á votarlos y 'ls fa sortir triufants de l'urna.

Y després dirán que 'ls Innocents s' escauen al 28 de Desembre!

No: 'ls innocents aquí son cada dia, desde Cap d' any á Sant Silvestre; desde que s' obran las Corts fins que 's tancan; en temps de 'n Sagasta, en temps de 'n Cánovas; quan aquest diu que renyeix ab en Silvela; quan aquell fa veure que 's disputa ab en Moret.

Per què en Castellar se diverteix durant tants anys ab los seus correligionaris? Perque aquesta es la terra dels innocents.

Per què resultan interessants los discursos de 'n Romero Robledo? Perque aquí hi ha molts innocents.

Per què, en fi, 'l país aguanta ab tan admirable paciencia la comedia política facionista-conservadora? Perque aquí hi ha la mar d' innocents.

Ahir la quitxalla posava la dallonsas al darrera de las donas que passavan pel carrer.

Ab Espanya 'ls politichs no hi ga'tan tants compliments: no li penjan al detrás, sinó al davant y á las sévas propies barbas.

¡Santa, santa innocencia!

FANTASTICH.

ANT ben estudiada que se la tenia!

Parlo del Sr. Abarzuza y de la fórmula, que á pesar de tenirla tan ben estudiada, ara resulta que ningú l' accepta, ni 'ls autonomistas, ni 'ls unionistas, ni 'ls reformistas... enterament ningú.

Será precis que á n' en Ventura l' amo del forn, li dongui 'ls quar os. No serveix per treballar. Quan se li encarrega la confecció de un pastel, hi está tan temps, que molt avants d' enforar, ja la pasta se li ha tornat agre.

Lo petit Duc, mentres espera l' hora de cenyirse la corona de Fransa, 's fa vestir per un sastre de Paris.

Com que habitualment resideix á Inglaterra, no deu volguer que de cap manera puguin dirli que 'l seu sastre es un inglés.

Ab motiu del sorteig de Nadal se 'n han anat de Barcelona 4 milions y mitj de pessetas.

No haventnos tocat cap premi gros, podrém ben exclamar:

—Per mes que no hém tret la rifa, en cambi, se 'ns han rifat!

Lleó XIII persegueix las gestions necessaries pera establir la reconciliació entre la iglesia romana y la de Orient. ¿Logrará 'l seu propósit? Difícil sembla á primera vista.

S' ha de tenir en compte ans que tot, que cap de las iglesias orientals admet l' existencia del Purgatori, que l' iglesia romana proclama com un dels seus dogmas més primordials. De manera que perque la reconciliació pugui existir ó aquí s' ha de apagar lo Purgatori, ó s' ha d' encendre allà.

Y lo que deya una majordona:—Sense foch geom fariam bullir l' olla?

Un jove s' ha casat ab una jamona molt groixuda y possehedora de una fortuna bastant regular.

Durant las firas de Sant Tomás vá treurela á passejar al Parch, y un seu amich que 'l vá veure, exclamà:

—Amigo, en Lluisset... ell si que pot ben dir que ha tret la grossa.

Lo bisbe de Oviedo, posantse al nivell de un predicador de poblet, va dir en un sermó de honras fúnebres que 'l pare Ceferino, arquebisbe de Sevilla «falleció virgen á los 73 años».

Vostés dirán lo que 'ls sembla aquesta etzagallada. Perque fins admetent que la virginitat de un vell de 73 anys pugui comprobarse ¿a que ve alegria en un sermó, com un mérit extraordinari, com una virtud assombrosa?

¿No hi ha dret per preguntar á tots los capellans y al mateix bisbe de Oviedo, autor del sermó:—Voleu fer lo favor de dirnos com esteu de virginitat?

Y ademés: ¿no es per part del clero una obligació 'l conservar-la? Donchs què: ¿se compleix tant poch aquesta obligació, que 'l cas del arquebisbe de Sevilla se cita desde la trona com un mérit extraordinari?

No sé: 'm sembla que al bisbe de Oviedo li hauria valgut mes no ficarse en camisas... d' arquebisbes verges.

Havía dit en Canalejas, temp enrera, qu' era precis atendre preferentment al prestigi y al esplendor del exercit costés lo que costés.

Ara l' han fet ministre d' Hisenda... es á dir ministre de las economías. Los militars li dirán:—Tú ns ho vas prometre: obra la mà.

Y 'l país, li dirá per la seva part:—Si vols seguir sent ministre, clou el puny.

Ja veu en Canalejas que 's troba tancat entre la espasa y la paret.

Pero la paret es de turro... Y sent aixís menos mal.

L' Ajuntament de Vigo ha acordat erigir una estàtua al Sr. Elduayen, ex-ministre canovi y avuy un dels primers accionistas del Banc d' Espanya.

L' Elduayen, qu' encara es viu, podrà dir:

—En aquest país pera passar á la posteritat, bastan las bonas accions. Pero no es tan necessari ferlas com adquiririlas.

En Romero Robledo va acusar á n' en Canalejas de inconseqüent.

Un recort de l' excursió del pollastre antequera á Barcelona.

Predicava al Principal, y 's va senti una veuharra que cridava desde dalt: —¡Alsa, mestre quina barra!

Una noticia:

«Castellar está escribint una *Historia del poble xino».*

¿Pero no deyan que volia escriure la d' Espanya?

¿Com s' explica que ara surti ab la de la Xina?

¡Ah! Ja m' ho figuro: la d' Espanya y la del Celest Imperi per ell deu ser una mateixa cosa, perque la veritat es que als espanyols en general, y als republicans en particular, ens ha enganyat com uns xinos.

Un bisbe visitava un manicomi, y un boig se li acostà dihentli:

—Suplico á vostra senyoria ilustríssima, que procuri ferme sortir de aquesta casa. Tenia una gran fortuna, y 'ls meus parents, per arrebatarmela, m' fan passar per boig y no han parat fins á ferme tancar. Ja veu, Sr. bisbe, quin gran favor pot ferme interressar-se per mi.

Mes de mitja hora durá la conversa entre aquell pensionista y 'l bisbe, y al fi, aquest consensut de que tractava ab un bon home, víctima de una injusticia, li digné:

—Cregui que treballaré ab tota eficacia pera alcan-sar la seva llibertat. La senmana entrant ens tornarem á veure y espero portarli l' ordre de sortida.

Lo boig respongué:

—Molt bé Sr. bisbe, vingui qualsevol dia de la senmana entrant menos lo dissapte, perque 'l dissapte es el dia que rebo la visita de las ánimas del Purgatori.

Lo bisbe vá quedar altament sorpres, al veure que havia estat tant temps parlant ab un boig que no ho semblava.

Comensa á ploure, y una senyora que aquell dia precisament estrená un sombrero carregat de flors, se posa á corre.

—Ves cóm me posaré 'l sombrero!... exclama desesperada.

Y la criada que l' acompanyava li diu:

—Al contrari, senyoreta: jo sempre hi sentit á dir que la pluja es molt bona per las flors.

Un pagés entra á una botiga de rellotjer al objecte de comprar un rellotje de paret.

Després de molt regatejar, carrega ab ell; pero al anarse 'n nota que hi ha sobre 'l taulell un cronómetro de gran preu, y diu:

—Tant mateix, ja que compro 'l rellotje més gros de la botiga, bé podria regalarme aquest petit per torna.

XARADA

Peret, portam la hu-dos
que hi ha damunt lo taulell.
—Anéu á buscarla vos,
no tinc tres-dos jo al clatell.
—Fesho y hu-tres ¡carcamal!
—A na qui ho diheu: ¡total!

SANCH DE CARGOL.

A NAGRAMA

Volguent agafá un total,
va caure en Miquelet Cot
y un drap ben xupat de tot
van posarli sobre 'l mal.

ERMITA DEL TIRI-DABO.

TRENCA-CLOSCAS

CAMILA MADASEL DE SALA

Formar ab aquestas lletas lo títol de un drama.

ROIG DEL ROSELLÓ.

CADENA DE PUNTS

Primera ratlla vertical y horisontal: riu catalá.—Segona: consonant.—Tercera: un mal.—Quarta: part del cos.—Quinta: las estrellas ho son.—Sexta: prenda de roba.—Séptima: nom de dona.—Octava. Idem.—Novena: [Moneda].

NOY DE SANS.

GEROGLIFICH

LA

†

D LA

+

IA

UN BUELO.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans: C. Cap-vert, Saramandilla, Miquel de las Dallas, Sanch de Cargol, Palamós, Joanet Tarrés, Pere, Martiniano Taof, Chelin, G. Valmadella, Un Saragatero, Pau dels Timbals, Estudiant Pobre y Pep del Vi.—Lo que 'ns envian aquesta senmana no fa per casa.

Ciudadans: Clarinet Mataroni, J. Sarama, Un Cabo, Pere Prats y Vila, Un Guerritista, Vilafraqui del C. de Sant Pere, J. Pons, Peret de Gracia, Morteraire, Una Raspa de 16 anys, J. Vilafreda y Un Empipat.—Insertaré alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadá: M. Col: Los pronóstichs no tenen cap novetat, ni aquella sal y salero tan indispensables.—Noy Agnetá: L' assumpto no correspon á la índole del nostre periódich.—J. O. R.: Es fluix.—Mr. Engón: Hauria de arreglar-se una mica, y ara ja casi es tart per la seva publicació.—Ramón Ller: Gracias pels piropos que 'ns dedica; pero 'l r personas interessadas ens veda la seva publicació.—J. Ribas: Es fluix.—V. Andrés: No te gran novetat.—Salvador Bonavia: Observi que després del Febrer ja s' ha acabat la Xarada: los mesos restans xaradisticament sobran.—Japet de l' O. g: Rebudas las composicions: están bé.—J. Jané Tocaneja: Ara está millor: mirarém de publicarlo.

—F. X.: Las observacions revelan bon deitj y un sentit inmillorable: sols la forma en que están escritas deixa algo que desitjar.—J. Bover Casellas: Lo sonet adoleix de falta de facilitat en la versificació y de carencia de novetat en l' assumpto.

ALMANACH

DE

LA CAMPANA DE GRACIA

pera l' any 1895

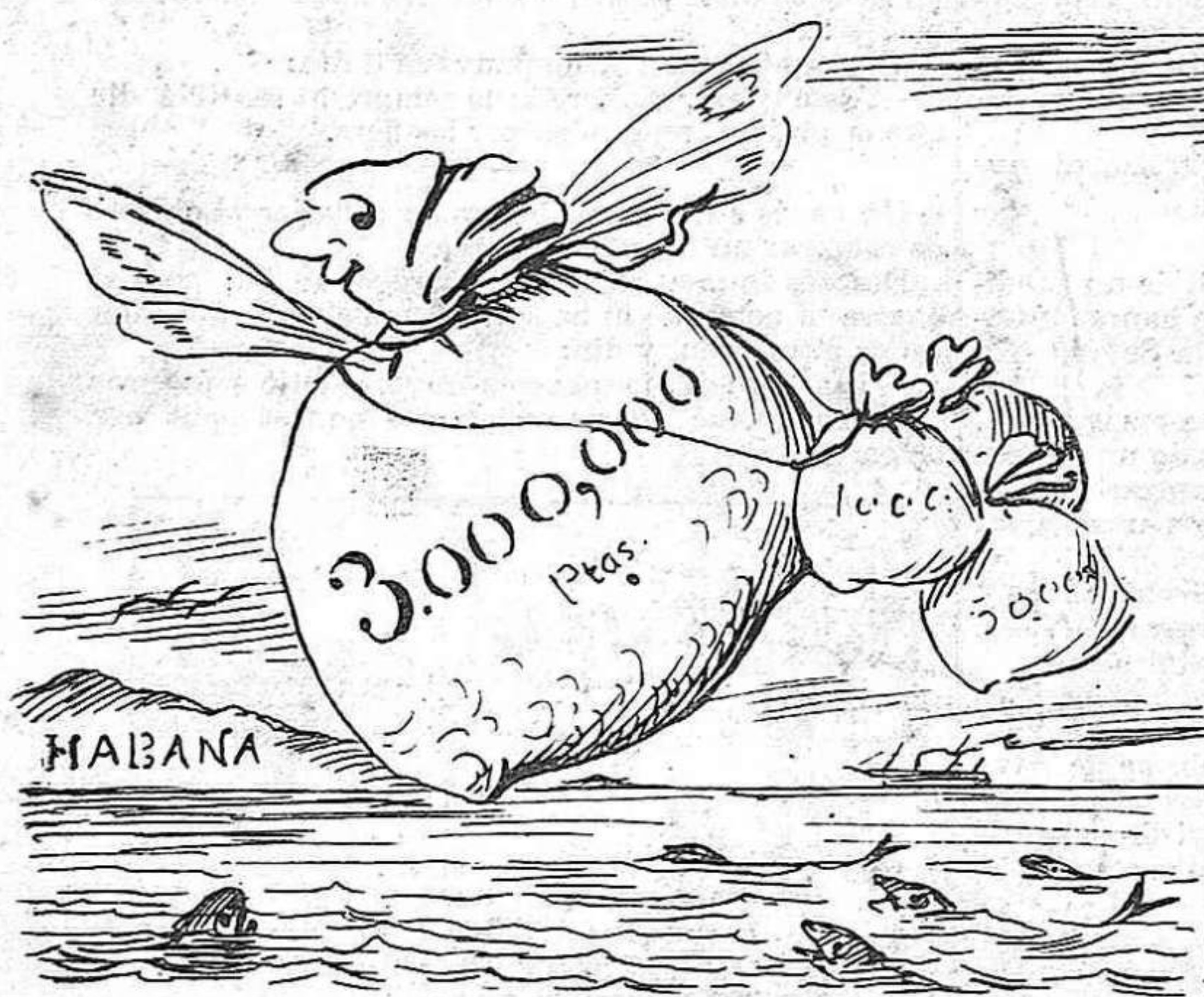
escrit y dibuixat per las primeras plomas catalanas.

Se ven per tot arreu al preu de 2 rals.

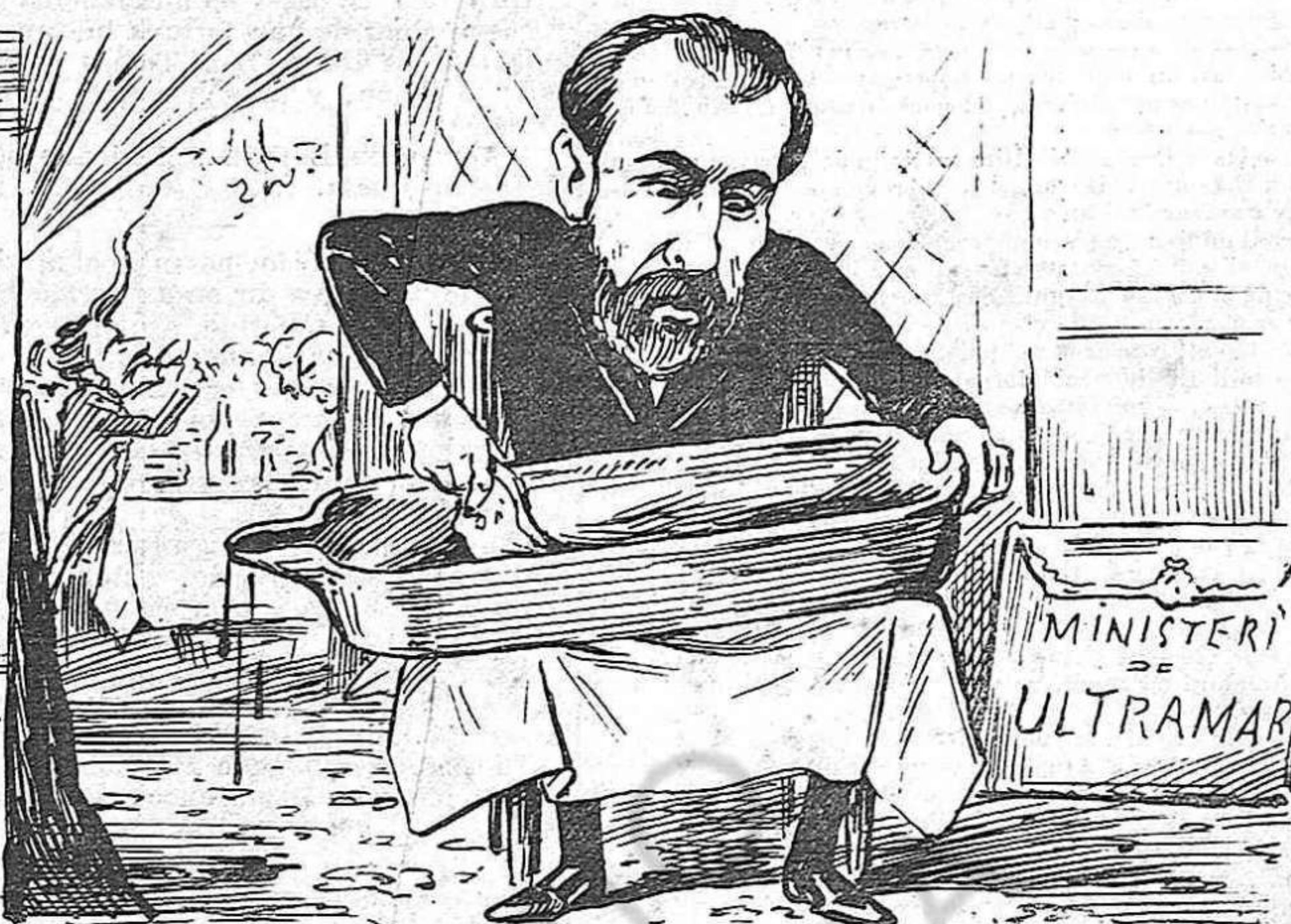
LOPEZ, Editor.—Rambla del Centro, 20

A. López Robert, Impresor, Asalto, 63.—BA RCELONA

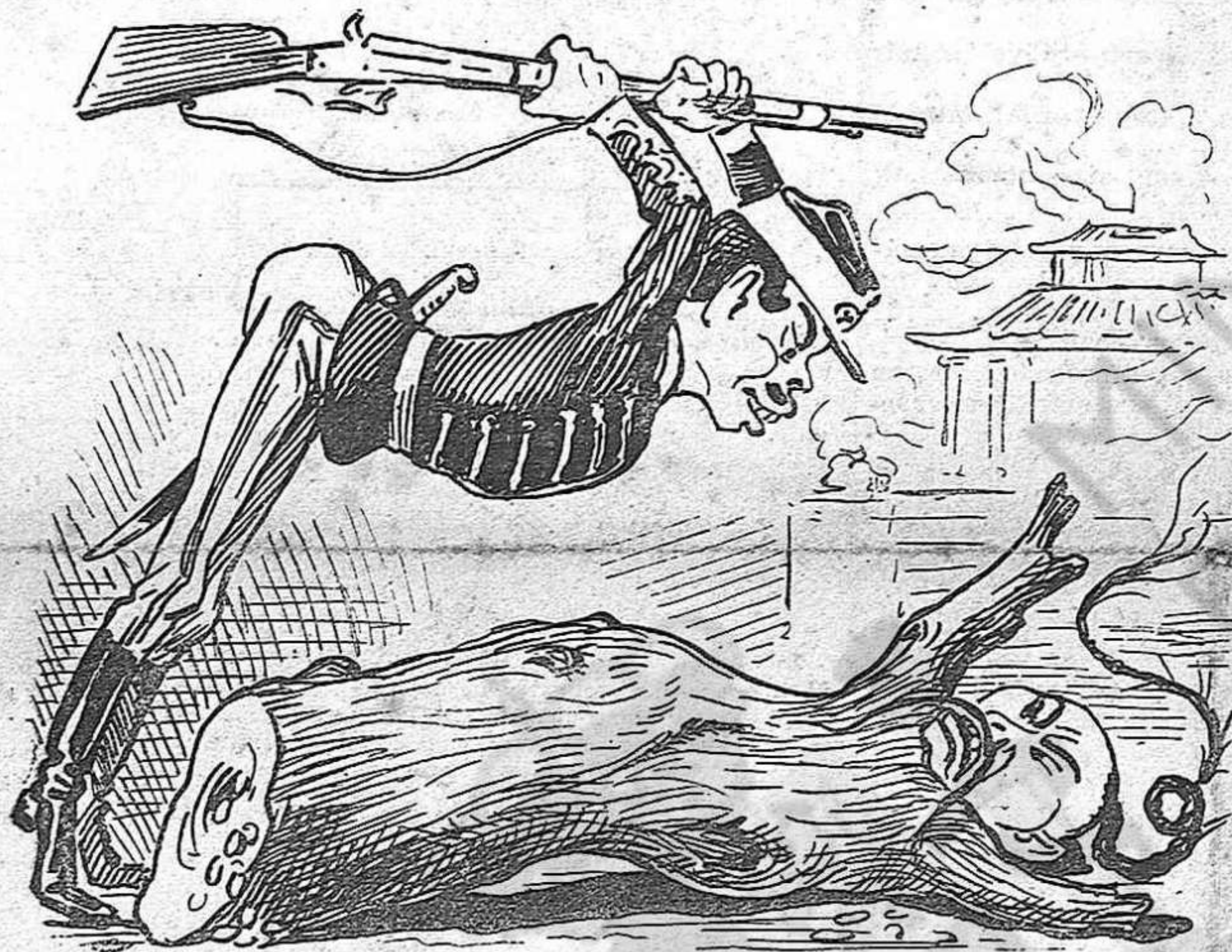
NOTAS DE FÍ D' ANY

LO NADAL DELS CUBANS.—Si no obtenen las reformas esperadas, en cambi poden dir que 'ls ha tocat la mes grossa.

LO NADAL DE 'N VENTURETA.—Al últim l' han deixat sucar.

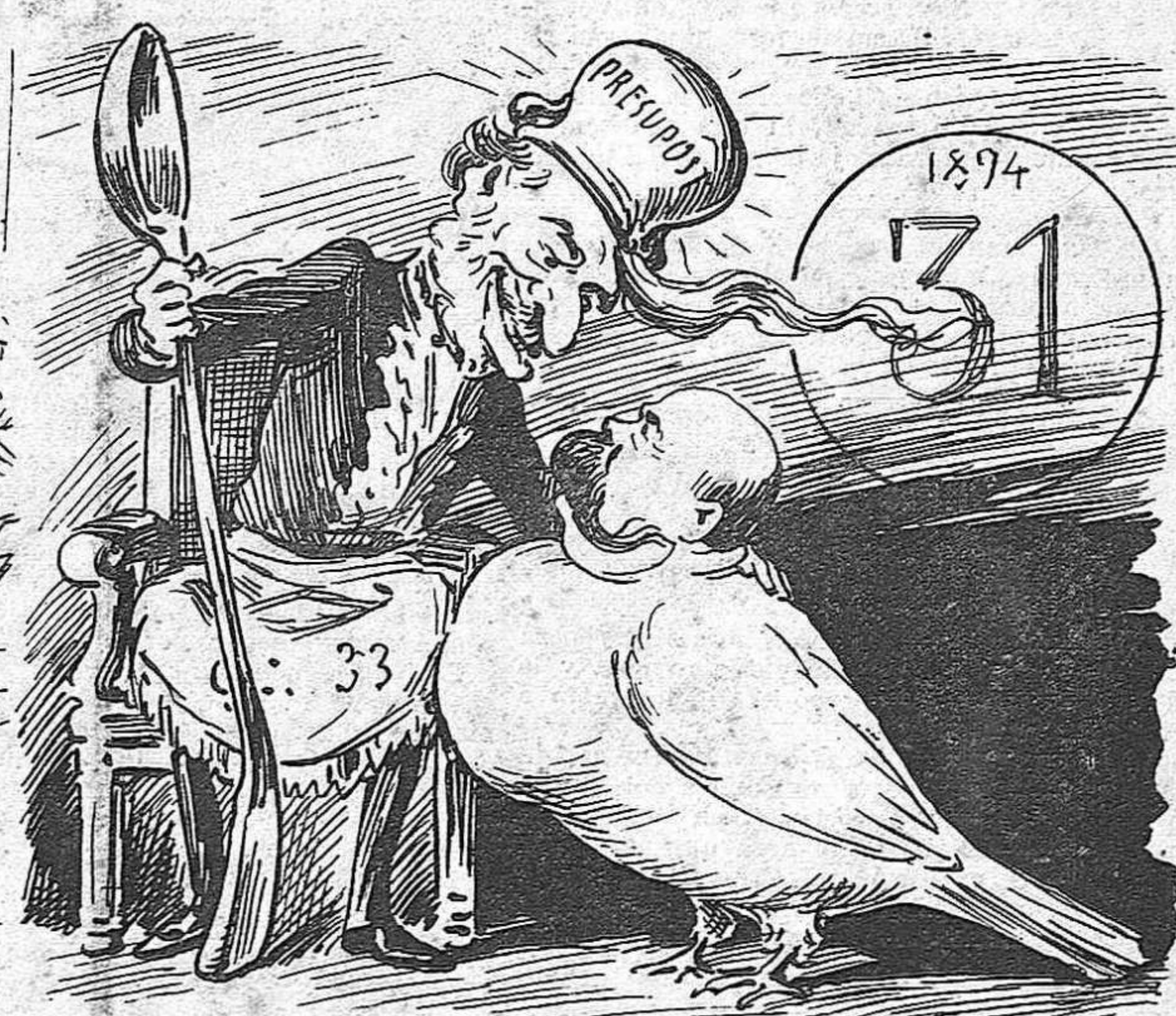
LO NADAL DEL JAPONÉS.—¡Caga tió!...

LO NADAL DE D. AMÓS.—Tenint la Tabacalera ray, aliquod chupatur.

IGNOCENTS.—Desenganyis, D.ª Antonia, mentres tregini aquesta llufa no anirà en lloch.

LOS ULTIMS SANTS DEL ANY.—Sant Silvestre papa y sta. Coloma, verge.

